NA MORTE DE MIÑA NAI
1880

Doce malenconía, miña Musa,
do meu esprito noiva feiticeira
¡déixame que hoxe no teu colo dorma
sono de pedra!

Nunca, reiciña, nunca com' agora
falla fixéronme os teus bicos mornos:
choveu por min chuvia de sangue e traio
frío nos ósos.

Quéntame ti, que tiritando veño,
ti, que do peito curas as feridas,
¡amiga xenerosa dos que sofren,
malenconía!

Tope miña alma, á sombra dos ciprestes
que os tristes ermos das túas illas cobren,
o esquecemento que en ningures hacho
prós meus doores.

Fai que ó rumor dos teus regueiros, brando,
se adormezan meus tristes pensamentos.
¡Son un orfo!... Agarímame ó teu colo...
Xa outro non teño.

¡Xa autro non teño en que pousa-la frente,
polas agurras do pesar sulcada;
xa outro non teño que a amargura enxugue
das miñas bágoas!

Nai, ¡adorada nai! mártir escura,
branca pombiña arruladora e tenra,
¡ai! Si souperas cómo me deixabas
non te morreras.

Dende que te perdín, a terra, o ceo,
todo é pra min da mesma cor da morte.
O sol non me alumea, nin os campos
para min tén frores.

Cal sobre os condenados a pauliña,
caíu sobre miña alma eterno loito;
todo me amarga, hastra o aire que respiro;
dáname todo.

Do corazón fuxiume esa alegría

que é nas frores aroma e vos nos paxaros,
i andan por dentro do meu peito os corvos
arrevoando.

¡Como recordo aquelas noites craras
en que ó fulgor da prateada lúa
me arrulaba o sono, dos teus cantos
coa doce música!

¡Como recordo aquelas tardes tristes
en que os tronos sintindo, rezabamos
por que Dios leve ós probes mariñeiros
a porto a salvo:

Polos necesitados camiñantes
polos vellos sin pan e sin abrigo,
polos nenos sin pai..., abandonados...
com' os teus fillos!

¡Ai! Eu tamén rezar quixera agora
por ti, de tanto amor en xusto pago;
mais dende que te fuches, miña rula,
¡teño un cansancio!...

Malenconía, Musa dos doentes,
do meu esprito noiva feiticeira
¡déixame que hoxe no teu colo dorma
sono de pedra!.